

SORTÍEM DE LA VIOLETA

Sortíem de La Violeta, érem ja de matinada, i la Madrona s'ha aturat a mirar les primeres lluors de l'alba a l'aigua d'un cossi arrambat a l'entrada del Passatge. S'ha queixat, ja els ulls se li aclucaven, que jo li hagués dit, tot ballant, que la seva pell tenia frescors de gruta i que ara, acotada, el pits se li ufanaven com unes anemones de mar coronades de tentacles. Aleshores passaven els músics, que plegaven, i han obert els instruments com si fossin para-sols estivals, han assajat un pas nou de dansa i, ara el fiscorn, ara el cornetí, ara el contrabaix, i tot fent veure que no s'havien adonat de nosaltres, han saltat el mur i s'han enlairat fosca enllà. Una veïna ha esbatanat el balcó i ha fet com si tirés flors i més flors, i, en veure'ns, l'ha tancat d'una revolada tot dient mots sense lligam com és ara: *Aigües missioneres, els ganuts de Nicaragua, perles esbullades, granelluts i ressentits, a la Granja!, clavells emboirats, no tingueu pas por que els pengin!* Ho anava a comentar amb la Madrona; però l'he vista enllà, molt enllà, lluny de la sortida del carreró, molt lluny, en una plaça de vila de mar assolellada com a ple migdia, tota inquieta com si esperés un vehicle. Tots dos ens trobàvem en hores diverses, en indrets distants. Li he fet adéu, amb la mà; però he comprès que li era impossible de veure'm, com si fos en un altre país. Jo hauria seguit els músics en llur volada; però m'ha semblat de sentir la veu d'algú de casa que em deia de pujar el llevat a l'estuba, i he tirat carrer avall.

J. V. Foix
Darrer comunicat